

Natura Împărăției lui Dumnezeu

Text biblic: Romani 14:10-23

Versetul de aur

Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră.

Romani 14:19

Introducere

Textul nostru provine din scrisoarea lui Pavel către Romani. Scrisoarea se adresează unei biserici împărțite între urmașii lui Isus evrei și neevrei (neamuri).

Pavel a scris scrisoarea aceasta pentru a arăta fiecărui grup că aparțin împărăției lui Dumnezeu pentru aceleași motive: credință în Isus ca răspuns la vestea bună a lui Dumnezeu despre El (Rom 1:5; 10:5-17). Pavel spune „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului” (Rom 1:16) așa că, fiecare grup are același statut (Rom 3:9; 10:12). Toți au păcătuit, atât evreii cât și neamurile (Rom 3:22-23). Destinatarii scrisorii lui Pavel aparțin împărăției lui Dumnezeu, nu prin respectarea Legii lui Moise, care definea poporul evreu. Mai degrabă, ei aparțin prin credința în Isus, care a murit pentru ca toți să poată trăi veșnic.

Evreii erau obișnuiți să țină cu strictețe legile privind mâncarea din animale curate și din animale necurate, stabilite în Legea lui Moise (Levitic 11; Deut 14:3-20). Într-un oraș ca Roma, a fost dificil să găsești carne din animale curate din punctul de vedere al legii.

Creștinii dintre neamuri fuseseră conduși la împărăția lui Dumnezeu prin credința lor în Isus, fiind anterior excluși pentru că nu aparțineau poporului Israel (Efes 2:11-13). Ei nu fuseseră niciodată supuși legilor lui Moise cu privire la mâncare. Pentru urmașii evrei în schimb, restricțiile alimentare au fost întotdeauna un semn de devotament față de Dumnezeu. Dar pentru urmașii dintre neamuri aceste reguli păreau ciudate și inutile.

Contextul lecției

I. O judecată nepotrivită (Romani 14:5-13)

A. Care a fost problema principală (v 10a)

Pavel prezintă două probleme care au frământat biserica, una este hrănitul cu anumite mâncăruri (Rom 14:2), iar cea de a doua este considerarea anumitor zile a fi mai importante decât celelalte (Rom 14:5).

În lecția noastră, îl vedem pe Pavel punând întrebări pentru a clarifica care sunt problemele pe care le au. El le-a arătat cititorilor în multe capitole că atât evreii, cât și neamurile sunt vinovați de păcat, dar că ambii pot fi schimbați în împărăția lui Dumnezeu prin arătarea credinței în Isus. Prin urmare, niciun creștin, indiferent că este evreu sau dintre neamuri, nu poate judeca după alte standarde.

B. Înfașurarea la judecata de apoi (v 10b-12)

Contextul acestui verset prezintă două motive pentru care noi vom fi trași la răspundere.

În primul rând, dacă trebuie să se facă vreo judecată cu privire la practicile de alegeri alimentare, aceasta va fi dreptul lui Dumnezeu, nu al nostru. În al doilea rând, în ziua de apoi vom fi chemați să dăm socoteală în fața lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care le-am făcut noi (Romani 14:12, 2 Cor 5:10).

Pentru a sublinia faptul că numai Dumnezeu are dreptul de judecată, Pavel citează din Isaia 45:23. Acest text le-a promis israeliților că Dumnezeu nu numai că îi va aduce înapoi în patria lor după exilul în Babilon, ci și că tot pământul va ști că Dumnezeu este Domn (Isaia 45:22).

D. Nevoia de atenție (v 13)

A judeca semenii credincioși înseamnă a lăsa loc îngrijirii pentru ei. Pavel folosește figuri de stil pentru a descrie grija de aproapele tău.: piatra de poticnire și prilejul de păcătuire reprezintă lucruri care ar putea să facă pe cel de aproape să se poticnească (1 Cor 8:9).

II. Convingerea personală (Romani 14:14-18)

A. O încredințare personală (v 14)

Expresia nimic nu este necurat în sine indică problema consumului de mâncare, pe care Pavel a introdus-o în Romani 14:2. Acum el reafirmă noua diferență între alimentele curate și cele necurate: nu există nicio diferență. Aceasta reflectă ceea ce Domnul Isus a declarat în Marcu 7:14-23: curăția nu se referă la hrană, ci la caracterul interior al unei persoane (Matei 15:11). Legile lui Israel cu privire la hrana curată și necurată au fost întotdeauna intenționate de Dumnezeu nu ca definiții ale comportamentului corect sau greșit pentru toți oamenii, ci ca granițe culturale care defineau Israelul ca o națiune deosebită.

B. Rezultatul comportamentului greșit (v 15-18)

Cauza problemei se pare a fi fost faptul că evreii creștini vedeau pe cei dintre neamuri că mâncau ceea ce legea lor le interzicea. Cuvântul pace este, cuvântul favorit al lui Pavel în Romani. Pacea lui Dumnezeu nu este doar o încetare a conflictului. Este armonie în relațiile între oameni și grijă față de alții. Evanghelia ne cheamă nu doar să trăim în pace, ci și să lucrăm unii în folosul celuilalt.

Practicile referitoare la alimente sunt printre cele mai evidente moduri prin care grupurile de oameni își marchează diferențele față de alte grupuri. Preferințele alimentare sunt esențiale pentru cultura unui popor. Pavel ne reamintește că împărăția lui Dumnezeu nu se referă doar la ceea ce este ușor de văzut. Mâncarea nu este nimic în comparație cu ceea ce a făcut Dumnezeu prin Hristos, acolo în Împărăția lui Dumnezeu este neprihănire, pace și bucurie.

III. Despre lucrurile necesare (Romani 14:19-23)

A. Pacea și zidirea noastră (v19)

Pacea împărăției lui Dumnezeu este un dar al lui Dumnezeu. Dar punerea în practică a păcii nu vine automat. Pavel le spune cititorilor săi să facă ceea ce duce la pace (1 Petru 3:11). Ei trebuie să se silească pentru a se asigura că toți cei din trupul lui Hristos sunt respectați, incluși și iubiți.

B. Credință și păcat (22-23)

Cuvântul „încredințare” este folosit aici în sensul a ceea ce credincioșilor au voie să facă. Expresia „dar cine se îndoiește este osândit” pentru că nu este încredințat că ceea ce mănâncă nu este făcut din toată inima, de aceea tot nu vine din încredințare este păcat” (Romani 14:1-2; 15:1b).

Pavel continuă cu o comparație a contrariilor în timp ce afirmă un principiu doctrinar. Pentru cei care au credință să afirme că toate alimentele sunt curate, problema importantă nu este mâncarea, ci conștiința celorlalți credincioși. Unii a căror credință este mai slabă, care încă cred că unele alimente sunt necurate, pot urma exemplele altora și pot mânca alimente considerate încă (dar greșit) a fi necurate. Și dacă aceștia acționează împotriva propriei conștiințe în acest fel, au păcătuit, deoarece acțiunile care nu vin din credință sunt păcat.

CONCLUZII.

Până la punctul din textul lecției de astăzi în Romani, Pavel a scris multe scrisori amintindu-le creștinilor din Roma că niciun grup nu are vreo preferință înaintea lui Dumnezeu. Credința în Isus - a nu fi într-o anumită linie biologică sau a face fapte mai bune - este ceea ce îi aduce pe păcătoși din orice neam în împărăția lui Dumnezeu. Uniți cu El prin moarte și înviere, ei sunt acum morți față de păcat. Ei trăiesc o viață nouă, împuterniciți de Duhul lui Dumnezeu, transformați pentru a se iubi și a se sluji unii pe alții (Rom 6:1-14).

Dar putem aduce acel adevăr la mesele comune? Ne putem exercita credința în așa fel încât să cedăm unii față de alții în lucrurile care sunt chestiuni de conștiință? Putem avea răbdare unii cu alții în timp ce învățăm să ne folosim libertatea în beneficiul altora, nu EUL nostru personal? Preocuparea celor cu o credință puternică ar trebui să fie pentru bunăstarea celor cu credință mai slabă. Cel dintâi trebuie să îl întărească în creșterea credinței spre o mai mare înțelegere. Dintr-o astfel de dragoste, har, răbdare și zidire este formată împărăția lui Dumnezeu.

Ce trebuie să memorăm: Fii suficient de puternic pentru a-i ajuta pe cei slabi